

ת"ד 9174/08 - מדינת ישראל נגד אברהם קסטיאל

בית משפט השלום לטעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 13-08-9174 מדינת ישראל נ' קסטיאל
בפני כב' השופטת שירות קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם קסטיאל

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד רビידה

הכרעת דין

בנוגד הנאשם הוגש כתוב אישום המיחס לו גרם תאונת דרכים וחבלה של ממש בגין אי מתן אפשרות להולכת רגל להשלים חצייתה בביטחון ונήיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3)
לקפקודת התעבורה וסעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתוב האישום, ביום 23.6.13 בשעה 12:30 לערך, נаг הנאשם ברכב בחולון, ברחוב אחד במאי, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו לצומת עם הרחובות הרצלפלד-ቢילינסון, לא עצר רכבו על מנת לאפשר להולכת רגל, יהודית גרינפלד, ילידת 1928, שחצתה את הכביש מעבר חצייה המסומן במקום, מכיוון מערב לכיוון מזרח ומימין לשמאלי כיוון נסיעת הנאשם, להשלים חצייתה בביטחון, המשיך בנסיעה, פגע בה והפיל אותה לכביש.

כתוצאה מההתאונה, נחבלה בגין הולכת הרגל חבלות של ממש - איבוד הכרה, שבר בברך שמאל, שבר בירך שמאל, נזקקה לפיזיותרפיה ולשיקום.

הנאשם כפר באישומים המוחשיים לו.

פרשת התביעה:

עדת תביעה מס' 1 - יהודית גרינפלד, הולכת הרגל המעורבת

עד תביעה מס' 1 - רס"ל רועי שפיגלר, בוחן תאונות דרכים (להלן - הבחן), מטעמו הוגש המסמכים הבאים:

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

ת/1 - דוח פועלה, ת/2 - הودעת נאשם, ת/3 - ניסוי שדה ראה, ת/4 - סקיצה, ת/5 - תרשימים,

ת/6 - שחזור תאונה 1, ת/7 - שחזור תאונה 2, ת/8 - דוח בוחן, ת/9 - לוח צלומים

כמו כן, הוגשו בהסכמה, דוח פועלה, שסומן ת/10 ותעודות רפואיות בעניינה של הולכת الرجل, שסומנו ת/11.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, כמפורט לעיל ובגינו מעבר החזיה בצומת הרחובות אחד במאי - הרצפלד, המשיך בנסיעה, מוביל לאפשר להולכת الرجل, שחצתה אותה עת המעבר האמור, להשלים חצייתה ופגע בה, לאחר שהסתיפה לחצות כמחצית מרוחב מעבר החזיה.

הולכת الرجل העידה כי יצאה משער התעמלות וחצתה 2 מעברי חזיה, עד שהגיעה למעבר החזיה שבנדון, כאשר היא אוחצת בידה מטריה, נגד שמש.

לדבריה, רכב הנאשם עמד כאשר החלה בחזיה אז, לפטע, החל בנסיעה ופגע בה, עם פגש הרכב. העודה מסרה כי לאחר התאונה, סייעו לה כמה אנשים שהיו באותו מקום.

באשר למצבה הגוף, העידה כי לפני התאונה, הלכה ללא כל עזרים ואילו כו, נזקקת להיליכן ולעיטים, לכסא. כמו כן, שללה העודה מכל וכל את הטענה כי איבדה שווי משקל ונפלה על רכב הנאשם, בהיותו בעירה.

הבחן העיד כי הגיע לזרת התאונה, אסף ממצאים וביצע עבודות בוחנות, שבסיכון, קבע כי התאונה הייתה מננעת, לו היה הנאשם מבixon בהולכת الرجل, טרם ירידתה לכਬיש, מרחק של 35 מטרים, כפי שקבע בניסוי שדה הראה שערך במקום.

הבחן שלל את הטענה כי הולכת الرجل נפלה על רכב הנאשם מהנסיבות כי לא היה כל סימן לנפילתה וכן, המרחק שבין קו העירה, מקום עמידת רכב הנאשם עבר לתאונה, למעבר החזיה, אותו חצתה הולכת الرجل - ראה עמוד 11 לפוטוקול, שורות 6-1.

מחלוקת הנגדית של הבוחן, עלה כי לא דיק בפרמטר של מהירות חציית הולכת الرجل, בשחזור שערך, שכן לא השתמש בתנתון המתאים לגילה.

ב-ת/2, הודעת הנאשם, מסר הנאשם כי נהג ברכב, כאשר אשתו ישבה לצד, בהגינו לצומת שבנדון, עצר רכבו בכאן העירה, בשל תמרור עצור המוצב בכיוון נסיעתו, החל בנסיעה, לאחר שהבחן כי אין הולכי רגל על מעבר החזיה ולפתע, פגע בהולכת الرجل, עם החלק הימני של פגש הרכב.

הנאשם מסר כי לא הבחן בהולכת الرجل עד לרגע הפגיעה, שארעה, לגרסתו, על הפס השני של מעבר החזיה.

הנאשם לא ידע לומר כיצד זה לא הבחן בהולכת الرجل עובר לתאונה, אם בניסוי שדה הראה, שערך הבוחן בנווכחותו, ניתן היה להבחן בה מרחק של 30 מטרים.

הנאשם נשאל והשיב כי בלם רכבו לאחר שפגע בהולכת الرجل.

אין ב-ת/10, שהוגש, כאמור, בהסכמה, כדי להוסיף על ראיות המאשימה, שכן מדובר בתיאור האירוע, ללא גביהט עדויות מהמעורבים.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד ולהלן תמצית עדותו בבית המשפט:

הנאשם נהג כאמור, עצר רכבו בצומת ולפתע, הבחן באישה שנפלה בתחילת מעבר הח齐יה וירד לסייע לה.

הנאשם העיד כי הוא מכיר היטב את המקום וכי במועד התאונה, נסע במהירות נמוכה ביותר.

במהשך, סטור עצמו הנאשם וטען מחד, כי ראה את הולכת الرجل ורק לאחר שעצר והוא נפלה (עמוד 17 לפרטוקול שורה 21) ומайдך, טען כי הבחן בהולכת الرجل נופלת, כאשר היה בעצרה מוחלטת בקהל העצירה (שורות 25-23).

במהשך עדותו, שב הנאשם וסתור עצמו כאשר טען: "אני לא יודע איך פגעתי או מעדת או נפלת, לא ראתה" - שורה 27 ואילו בשורה 31, לאחר שנסאל אם איזה חלק של הרכב פגע בהולכת الرجل, השיב: "נדמה לי, אני לא בדקתי, נדמה לי שפגעתי בה בפגוש והוא נפלת".

הנאשם נשאל כיצד זה לא הבחן בהולכת الرجل מהרחק שנקבע בניסוי שדה הראייה והשיב: "לא יודע. אני לא מדבר בזמן הנסיעה, גם לא מדבר עם אשתי. לא אוכל להגיד לך. אין לי תשובה לזה. עשו לי עוד פעם מבחן, בדיקת עין ורישון נήגה ב-10.4" - עמוד 18, שורות 4-3.

דין והכרעה

אין מחלוקת בין הצדדים כי התאונה אירעה על גבי מעבר הח齐יה ובהקשר זה, נקבע בשורה ארוכה של פסקין דין, כי תחום מעבר הח齐יה הוא ממלכתו של הולך الرجل ועל הנаг המתקרב למעבר ח齐יה לנוהג בזיהירות המתבקשת:

בע"פ 558/97 מדינת ישראל נ' מלניך נקבע:

"מן הנסיבות, להן צריך רכב ליתן דעתו בהתקרבו למעבר ח齐יה? עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש למעבר הח齐יה. ואם כן - להתאים את מהירותו בהתאם למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכי לכבד את זכות הקדימה של הולך الرجل למעבר הח齐יה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש, שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב. אולי ייטול על עצמו סיכון של ח齐יה על אף התקראות הרכב. אולי יסמן על כן, שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהלות רשלנית מצדיו של הולך الرجل...".

בבש"פ 7578/00 שוויקי תחסין נ' מדינת ישראל, נקבע:

"מעבר ח齐יה בכביש ממלכתו של הולך الرجل הוא, רכב כו יתקרב לאוותה ממלכה, חייב הוא לעצור, עד אם עמוד 3

יעבור הולך הרגל בשלום את דרכו מעברו האחד של הכביש אל עברו الآخر. נהג רכב הפוגע בהולך רגל בהלכו מעבר ח齊יה, מחיב עצמו לאכורה במעשה רשלנות או במעשה רשלנות חמור, וכך, רכב הפוגע בהולך רגל, המצוី מעבר ח齊יה, ניתן להעלות על הנוגה בו, כי עשה לאכורה מעשה רשלנות. הדבר כמו מדובר בעדו, שבעל הרכב פלש עם רכבו למקום, שאסור היה לו לבוא בו ללא היתר...".

בע"פ 1516/01 ירוחם יגאל נ' מדינת ישראל, נקבע:

"הלכה ידועה היא שמעבר ח齊יה הוא מקום מבטחו של הולך הרגל. נהג חייב להאט את מהירותו נסיעתו בהתקרבו למעבר ח齊יה, לסרוק את מלאו רוחבו של המעבר, כדי לאתר הולכי רגל החוצים, או המבקשים לחצות, ואף לבلوم את רכבו אם יצא כאלה...".

בע"פ 8827/01 שטריזוט נ' מדינת ישראל, נקבע: "... חובת הצפיפות קיימת גם כאשר הונעה על המדרכה ליד מעבר הח齊יה ממענו של הנהג... חובה זו קיימת גם כאשר מភת ממעבר הח齊יה מוסתר מעינו של הנהג, בין בשל רכב, החונה ליד מעבר הח齊יה, בין בשל רכבים אחרים, הנושאים לפניו, והמנועים ממנו לראות את הונעה מעבר הח齊יה, ובין מכל טעם אחר. במקרים שכאלה, חובה היא המוטלת על הנהג לצפות, כי באותו שטח מת, שנוצר מעבר הח齊יה, עשוי להימצא הולך רגל...".

בע"פ 105/08 מדינת ישראל נ' אריק שטרית נקבע: "הלכה פסוקה היא, כי חובת הצפיפות קיימת גם כאשר הונעה על המדרכה ליד מעבר הח齊יה ממענו של הנהג. או אז, חובה על הנהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאיןם נראהם ירדו אל מעבר הח齊יה".

הנאשם, כמפורט לעיל, לא ידע להסביר כיצד זה לא הבחן בהולכת הרגל, עובר לתאונה, אף כי הבוחן קבע שדה ראייה של 30 מטרים, קביעה שלא נסתירה על ידי ההגנה ודיבר כדי להוכיח את רשלנותו.

הנאשם סתר עצמו שוב ושוב באשר לנסיבות התאונה, כמפורט לעיל, בדges על היות הרכב בתנועה או בעצרה מוחלטת ואם הולכת הרגל נפלה על רכבו או שהוא פגע בה וכתווצה מסתרות אלה, אין בפני גרסה סדורה, אשר יש מקום לשקל אם ליתן בה אמון אם לאו.

יש לציין כי גרסת הנאשם במשטרה, זהה לאחת מהगרסאות שמסר בבית המשפט;

מאייד, עדותה של הולכת הרגל הייתה עקבית והגונית ועשתה עלי רושם אמין ביותר.

אצין, כי טענת ההגנה, לפיה העובדה כי הנאשם עצר רכבו בקי העצרה, מסירה מעליו כל אחוריות לגרם התאונה, אין לה על מה להסתמך, אלא להיפך, אם ממצב עצירה לא הבחן הנאשם בהולכת הרגל, הרי שמדובר ברשנות גבוהה עוד יותר.

באשר לטענת ההגנה כי הולכת הרגל נפלה על הרכב הנאשם, הרי שמלוח התצלומים ואף בהעדר נתון בדבר המרחוק מהמדרכה למקומות האימפקט, ניתן לראות כי מדובר בטענה בלתי סבירה, שכן על מנת שהיא מפגש בין רכבה השמאלית של הולכת הרגל לפגוש הקדמי של הרכב הנאשם, כל זאת כאשר היא מועדת מהמדרכה, נראה כי נדרש לפחות גוףנית, שאינה סבירה בעיני, נוכח העובדה הולכת הרגל בת 84 בזמן התאונה.

נוכח האמור ובשים לב לרשlungתו של הנאשם, המתבטאת בכך שלא הבחן בהולכת الرجل לפני הפגיעה, אף שחתמה שני מעבר ח齐ה נוספים בסמוך וזאת, מבלתי שיכול היה להסביר כיצד זה לא הבחן בה ובהעדר גרסה עקבית ואמינה של ההגנה, לגבי אופן קרות התאונה, אין חשיבות של ממש לשחרור התאונה כפי שעריך אותה הבוחן ומכאן, שאין ליתן משקל לטענות שעשו בנתון של מהירות חציית הולכת الرجل.

לא מצאתי לנכון לזקוף לחובת הנאשם אי העדות אשתו במשטרת ובבית המשפט, נוכח גילה ומצבה הרפואית.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטול הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשים את הנאשם בעבירות המיויחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ז אלול תשע"ד, 11 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים